

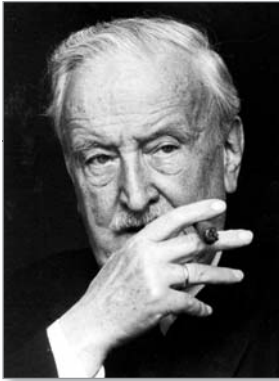
Rozdział 6

**Kto jest kim
w Brukselskiej
Unii Europejskiej**

Kto jest kim w Brukselskiej Unii Europejskiej

W tym rozdziale przedstawiamy oparte na danych historycznych, związane noty biograficzne wybranych osób, o których wspominamy na kartach tej książki. Lista jest wyborem arbitralnym, a poszczególne osoby zostały umieszczone w porządku alfabetycznym.

Obecność na liście tych konkretnych postaci nie jest sugestią, że łączy je jakaś więź wspólnej organizacji lub stronnictwa. Wspólnym mianownikiem tych ludzi jest to, że służyli, lub służą kartelowi chemiczno-naftowo-farmaceutycznemu jako jego poplecznicy.

Abs, Hermann Josef

(*1901 †1994)

Hermann Josef Abs był jedną z najważniejszych postaci niemieckiej gospodarki od końca lat 30. do końca lat 70.

- Od roku 1940 Abs był członkiem rady nadzorczej IG Farben i zajmował się głównie transakcjami finansowymi.
- Jego głównym zadaniem jako członka zarządu największego niemieckiego Banku – Deutsche Banku, – było zgodnie z jego doświadczeniem i zdobytą wiedzą – zapewnienie bankowi czołowej pozycji w okupowanych europejskich krajach.
- Abs był również członkiem rady nadzorczej wielu innych spółek, które uczestniczyły w niemieckiej okupacji Europy Wschodniej.
- 80% transakcji finansowych, dokonanych w czasie budowy kombinatu Auschwitz przez IG Farben, realizował właśnie Deutsche Bank, a wszystkie pieniądze przechodziły przez ręce Absa.
- Abs był szefem niemieckiej delegacji, podpisującym w 1953 r. Porozumienie o redukcji zadłużenia zewnętrznego, które zakończyło okres wypłat stosunkowo niskich reparacji wojennych przez Niemcy, oraz spłaty długów związanych z prowadzeniem II wojny światowej. Chodzi tu również o przyszłe roszczenia stowarzyszeń ofiar.
- Abs był bezpośrednio zamieszany w wywłaszczanie żydowskich przedsiębiorstw w Niemczech i w krajach okupowanych.
- Po wojnie Abs na krótko znalazł się w więzieniu, ale szybko powrócił do działalności biznesowej, nawiązując kontakty z brytyjskimi i amerykańskimi siłami okupacyjnymi.

- Przed powrotem do dawnych obowiązków w Deutsche Banku był szefem Kreditanstalt für Wiederaufbau (niemieckiego przedsiębiorstwa udzielającego kredytów na odbudowę) i doradcą finansowym **Konrada Adenauera**. Zatem aktywnie uczestniczył w odbudowie niemieckiej gospodarki.
- W latach 60. Abs był członkiem rad nadzorczych 30 spółek, a w 20 z nich pełnił funkcję prezesa. To doprawdy imponująca władza.

Adenauer, Konrad

(*1876 †1967)

Konrad Adenauer, pierwszy powojenny kanclerz Niemiec, korzystał ze swych możliwości, aby przywracać do życia publicznego znanych nazistów.

- Po odejściu ze stanowiska burmistrza Kolonii w 1933 r., w sierpniu 1934 r. Adenauer nawiązał kontakt z wysokimi nazistowskimi dygnitarzami i zachwalał swoje usługi dla nazizmu. Potem otrzymywał pieniądze od nazistowskich władz.
- W toczących się w 1949 r. negocjacjach Niemiec z siłami okupacyjnymi. Adenauer starał się zapobiec rozebraniu laboratoriów należących do firmy farmaceutycznej Bayer.
- Przez 14 lat sprawowania funkcji kanclerza celem strategicznym Adenauera było przywrócenie do życia publicznego nazistowskich zbrodniarzy, i to na stanowiska rządowe. Innym nazistom pomagał wydostać się z więzienia i odzyskać dawne, wysokie stanowiska w spółkach.
- Jednym z tych nazistowskich zbrodniarzy był **Hans Globke**, którego Adenauer zatrudnił jako doradcę do spraw bezpieczeństwa narodowego.
- Kolejna postać to **Walter Hallstein**, któremu Adenauer pomógł stać się głównym twórcą Brukselskiej Unii Europejskiej i pierwszym w historii przewodniczącym Komisji Europejskiej.
- W roku 1956 Adenauer powołał do życia niemieckie służby specjalne, Bundesnachrichtendienst (BND). Szef BND i wiele pracujących w nich osób wywodziło się z szeregów dawnej nazistowskiej SS i Gestapo.

Ambros, Otto

(*1901 †1990)

Otto Ambros był członkiem kierownictwa IG Farben w latach 1938–1945.

- Ambros jako kierownik operacyjny nadzorował wybór lokalizacji, projektowanie, budowę i uruchamianie kombinatu i obozu koncentracyjnego IG Auschwitz.
- W latach 1940–45 Ambros był doradcą szefa Urzędu do Spraw Planu Czteroletniego (niem. Vier-jahresplan), **Carla Kraucha** oraz szefem Działu Badań i Rozwoju tego biura.
- Ambros został mianowany dowódcą przemysłu wojskowego (niem. Wehrwirtschaftsführer), gdzie odpowiadał za bojowe środki chemiczne. Osobiście doradzał Adolfowi Hitlerowi stosowanie środków paralityczno-drgawkowych, takich jak sarin czy tabun.
- Ambros opracował dla IG Farben chemiczny środek bojowy sarin (1933 r.) i soman (1944 r.)
- W procesie przed Trybunałem w Norymberdze przeciwko IG Farben Ambrosa oskarżono o popełnienie zbrodni w czasie II wojny światowej. Uznano go winnym zmuszania do niewolniczej pracy i skazano na pięć lat więzienia.
- W roku 1952 wypuszczono go na wolność, mimo że nie odbył jeszcze całej kary. Później był zatrudniany przez **Konrada Adenauera** i firmy farmaceutyczne jako doradca.

Augstein, Rudolf

(*1923 †2002)

Rudolf Augstein, wydawca magazynu informacyjnego „Der Spiegel”, był jednym z najbardziej wpływowych dziennikarzy w powojennych Niemczech.

- Augstein używał swoich wpływów do odwracania uwagi opinii publicznej od nazistowskiej odpowiedzialności za pożar niemieckiego parlamentu, Reichstagu w roku 1933. Bajka o tym, jakoby ogień podłożył Marinus van der Lubbe, który – jak sugerowano – miał być jedynym winowajcą, została zaserwowana właśnie w tygodniku „Der Spiegel”.
- Augstein korzystał z doświadczenia byłych esesmanów i gestapowców do stworzenia systemu „dziennikarstwa śledczego”, którego celem było wpływanie na polityków w powojennych Niemczech.
- Aresztowanie Augsteina w 1962 i tak zwana afera „Der Spiegel” została wykorzystana przez propagandę do wzbudzenia w społeczeństwie przekonania, że jest on lewicowcem. Nie ma zatem nic dziwnego w tym, że w tygodniku „Der Spiegel” widziano obrońcę wolności prasy.
- Augstein dobierał sobie również byłych nazistowskich dygnitarzy do współpracy na wysokich stanowiskach w kierowanym przez siebie wydawnictwie:
- Wilfried van Oven, osobisty rzecznik prasowy nazistowskiego ministra propagandy, Josepha Goebbelsa, został korespondentem ma Amerykę Południową. Na tę funkcję osobiście wybrał go Augstein, który podpisał jego legitymację dziennikarską.

- Paul Carell, rzecznik prasowy ministra spraw zagranicznych Niemiec w czasie II wojny światowej, **Joachima von Ribbentropa**. Często pisał artykuły dla Augsteina.
- Georg Wolff, wysoki urzędnik w Głównym urzędzie Bezpieczeństwa Rzeszy. Zaczął pracować w tygodniku „Der Spiegel” na początku lat 50. Ostatecznie został zastępcą redaktora naczelnego.
- **Horst Mahnke, inny wysoki urzędnik Głównego Urzędu Bezpieczeństwa Rzeszy. Był szefem Działu Spraw Zagranicznych tygodnika „Der Spiegel”.** Mahnke w późniejszych latach pisał także dla Axela Springera.
- Karl-Friedrich Grosse, wysoki urzędnik w ministerstwie kierowanym przez **Joachima von Ribbentropa**. Został szefem berlińskiego biura tygodnika „Der Spiegel”.
- Erich Fischer, szef departamentu w ministerstwie Goebbelsa. Został dyrektorem wydawniczym w düsseldorfskim biurze tygodnika „Der Spiegel”.
- Rudolf Diels, pierwszy szef gestapo. Napisał dla „Der Spiegel” serię artykułów o kierowanej przez siebie tajnej policji, w których wybielał byłych kolegów, którzy podjęli działalność publiczną w powojennych Niemczech. W roku 1933 Diels – w tym czasie kierujący gestapo – był głównym przesłuchującym Marinusa van der Lubbe po podpaleniu Reichstagu.

Bangemann, Martin

(*1934)

Martin Bangemann, niemiecki polityk. Był członkiem Komisji Europejskiej w latach 1989–1999.

- W trakcie swej pierwszej kadencji w Komisji Europejskiej, w latach 1989–1995

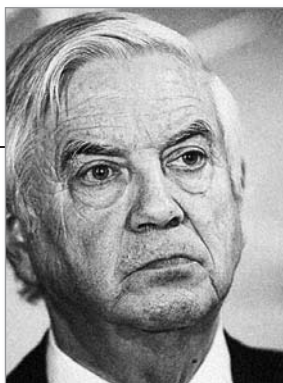
Bangemann pełnił funkcję komisarza rynku międzynarodowego i przemysłu.

- Jako komisarz Bangemann w latach 90. popadł w kłopoty, gdy brał gigantyczne sumy za wygłaszanie przemówień, mimo że komisarz nie ma prawa robić.
- Bangemanna oskarżono również o nadużywanie władzy, po tym jak namówił swojego służbowego kierowcę, żeby przyjechał służbową limuzyną do południowej Francji, aby spotkać się z nim na jachcie.
- Bangemann był komisarzem Unii Europejskiej do spraw przemysłu, informatyki i telekomunikacji, kiedy przewodniczącym komisji był Jacques Santer. W 1996 r. był zamieszany w afery finansowe i został zmuszony do ustąpienia ze stanowiska wraz z całym gabinetem Santera.
- Zaledwie w tydzień po ustąpieniu gabinetu Santera Bangemann został mianowany prezesem zarządu hiszpańskiej firmy telekomunikacyjnej Telefonica. Unia Europejska oddała tę sprawę do sądu ze względu na wysokie prawdopodobieństwo konfliktu interesów. Sprawa została umorzona, kiedy Bangemann zgodził się nie pracować dla koncernu Telefonica do końca roku 2000.

Bolkestein, Frits

(*1933)

Frits Bolkestein był unijnym komisarzem do spraw usług i rynku wewnętrznego w latach 1999–2004.

- W roku 1996 Bolkestein, który był wówczas liderem rządzącej w Holandii partii VVD, próbował przekonać tamtejszego ministra zdrowia, Elsa Borsta do umieszczenia leku obniżającego cholesterol na liście leków refundowanych holenderskiej służby zdrowia. Specyfik o nazwie Cozaar rozprowadzała spółka Merck, Sharp & Dome, której dyrektorem był właśnie Bolkestein. Według programu informacyjnego Netwerk, pojawiły się również doniesienia, że Bolkestein naciskał na Borsta, aby zwiększył limit refundacji na lek o nazwie Zocor, również produkowany przez Merck, Sharp & Dome.
- W czasie sprawowania funkcji komisarza do spraw usług i rynku wewnętrznego Bolkestein przygotował „Dyrektywę dotyczącą usług na rynku wewnętrznym”. Tak zwana „Dyrektywa Bolkesteina” miała utworzyć jednolity rynek usług, w głównej mierze w duchu planów byłego nazistowskiego prawnika Waltera Halsteina.
- W 2001 r. Bolkestein odmówił podjęcia działań, kiedy pewien europarlamentarzysta poprosił Komisję Europejską o wszczęcie dochodzenia w sprawie oskarżeń o posiadanie tajnych kont, prowadzonych przez Clearstream, filię dostawcy usług finansowych Deutsche Börse. W 2006, a więc pięć lat później demaskator unijnych afer, Paul van Buitenen, który wcześniej ujawnił skandale związane z komisją pod przewodnictwem Santera, donosił, że Bolkestein jest członkiem rady konsultacyjnej rosyj-

skiego banku Menatep. Bank Menatep został wcześniej oskarżony przez francuskiego eurodeputowanego, Harlema Désira o prowadzenie tajnych kont w spółce świadczącej usługi finansowe, Clearstream. Z tego względu od razu nasuwa się pytanie o przyczynę odmówienia przez Bolkesteina wszczęcia dochodzenia wobec tej spółki.

- W latach 1960–75 Bolkestein pracował dla spółki petrochemicznej Royal Dutch Shell.

Bosch, Carl

(*1874 †1940)

Carl Bosch był prezesem rady nadzorczej koncernu IG Farben od roku 1931 aż do śmierci.

- W roku 1910, razem z Fritzem Haberem, Bosch opracował proces produkcji dużych ilości amoniaku do wytwarzania materiałów wybuchowych. Otworzyło to drogę do stworzenia bardzo dochodowego monopolu należącej do Boscha spółce BASF, a następnie koncernowi IG Farben na produkcję amoniaku.
- W roku 1918 Bosch został doradcą ekonomicznym niemieckiego rządu w rokowaniach pokojowych po I wojnie światowej. Mimo początkowych intencji zwycięskich sił, aby rozebrać zakłady chemiczne, Boschowi udało się uzyskać zgodę na ocalenie fabryk. W zamian siły sprzymierzone otrzymały tajną wiedzę na temat produkcji barwników i procedury otrzymywania amoniaku opracowanej przez Habera i Boscha.
- Po powstaniu koncernu IG Farben w roku 1925 Bosch został prezesem zarządu tej firmy.
- W roku 1931, po śmierci **Carla Duisberga**, Bosch został prezesem rady nadzorczej koncernu IG Farben. Pełnił tę najwyższą funkcję kierowniczą aż do śmierci w roku 1940.
- W roku 1937 Bosch otrzymał nominację na szefa Towarzystwa im. Cesarza Wilhelma, osłaniającego działalność Instytutu Cesarza Wilhelma, placówki będącej pionierem w dziedzinie nietucznych badań naukowych prowadzonych przez nazistów. Towarzystwo było finansowane ze środków prywatnych i publicznych. Do jego prywatnych sponsorów należeli: koncern IG Farben i Fundacja Rockefellera.

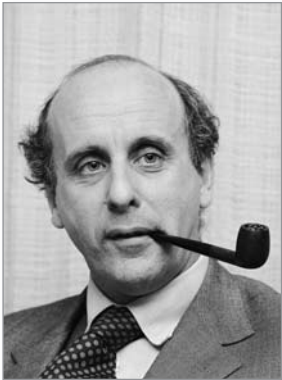
Daitz, Werner

(*1884 †1945)

Werner Daitz był jednym z głównych zwolenników nazistowskiej koncepcji makroregionu Europy pod kontrolą Niemiec.

- Werner Daitz studiował chemię stosowaną i przez 10 lat pracował jako dyrektor generalny Schön & Co. Później zakłady te stały się częścią koncernu IG Farben.
- W roku 1916 to właśnie Daitz ukuł termin „Europejska Wspólnota Gospodarcza”. Czterdzieści lat później nazwa ta zostanie wykorzystana przez jego spadkobierców jako nazwa poprzedniczki Unii Europejskiej.
- Mniej więcej wtedy Daitz zaczął publikować artykuły i książki o tematyce społeczno-gospodarczej, skupiając się przede wszystkim na wielkim europejskim rynku ekonomicznym pod zwierzchnictwem nazistowskich Niemiec.
- W roku 1931 Daitz został członkiem kierownictwa ekonomicznego partii nazistowskiej Hitlera, gdzie odpowiadał za kwestie gospodarcze.
- Po roku 1933 Daitz był deputowanym do Reichstagu z ramienia partii nazistowskiej.
- W roku 1933 Daitz został szefem biura do specjalnych poruczeń, a następnie biura handlu zagranicznego partii nazistowskiej. Biuro handlu zagranicznego było jednym z głównych ośrodków badań nad ideologią nazistowską, a kierował nim Arnold Rosenberg, jeden z hitlerowskich specjalistów od wizerunku w sprawach międzynarodowych.

- W roku 1939 Daitz założył Towarzystwo na rzecz Europejskiego Planowania Gospodarczego i Makroekonomii, który był finansowany przez biuro handlu zagranicznego partii nazistowskiej.
- Bezpośrednią filią Towarzystwa na rzecz Europejskiego Planowania Gospodarczego i Makroekonomii był Centralny Instytut Badań nad Gospodarką Makroregionalną którego szefem był **Arno Sölter**.

Davignon, Étienne

(*1932)

Étienne Davignon był unijnym komisarzem. Obecnie jest prezesem klubu Bilderberg i członkiem zarządu firmy farmaceutycznej Gilead.

- Davignon był unijnym komisarzem do spraw rynków przemysłowych, unii celnej i przemysłu, gdy przewodniczącym Komisji Europejskiej był Jenkins, w latach 1977–1981 i 1981–1985, a za czasów Thorna był komisarzem do spraw przemysłu i energii.
- Davignon jest członkiem komisji trójstronnej.
- W latach 1989–2001 Davignon był szefem belgijskiej spółki Société Générale de Belgique.
- Od roku 1990 Davignon jest członkiem zarządu firmy farmaceutycznej Gilead Sciences, tej samej, dla której pracował jako członek zarządu i prezes zarządu były amerykański sekretarz obrony Donald Rumsfeld.
- W roku 2005 Davignon został prezesem tajemniczego klubu Bilderberg, którego niejawne spotkania odbywają się za zamkniętymi drzwiami, z daleka od wzroku ludzi postronnych. W spotkaniach tych można uczestniczyć wyłącznie na zaproszenie bogatej i potężnej ścisłej elity ze świata arystokracji, polityki, biznesu, bankowości i dziennikarstwa.

Frattini, Franco

(*1957)

Franco Frattini jest ministrem spraw zagranicznych Włoch i byłym komisarzem Unii Europejskiej.

- Wybór Frattiniego na komisarza w 2004 r. spotkał się z natychmiastową, gwałtowną reakcją w postaci oskarżeń o wolnomularstwo.
- W roku 2008 Frattini ogłosił plan pobierania odcisków palców i badania wszystkich przybyszów przekraczających granice Unii Europejskiej. Następnego roku pojawił się obowiązek umieszczenia cyfrowego odcisku palca wraz ze zdjęciem we wszystkich nowo wydawanych paszportach w Unii Europejskiej. Od 2011 roku wszystkie osoby nie będące obywatelami Unii Europejskiej starające się o wizę będą musiały przekazać swoje dane biometryczne.
- Znajomi Frattiniego, tacy jak premier Włoch, Silvio Berlusconi, są oskarżani o powiązania z masonerią i z mafią.

Globke, Hans

(*1898 †1973)

Hans Globke pracował nad nazistowskim prawem wprowadzającym holokaust i był szarą eminencją w otoczeniu pierwszego po wojnie kanclerza Niemiec, Konrada Adenauera.

- Globke przed wstąpieniem do pruskiej, a potem niemieckiej służby cywilnej studiował prawo i nauki polityczne.
- W roku 1929 Globke został radcą administracyjnym w pruskim Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.
- Po pożarze w Reichstagu Globke był współautorem ustawy o pełnomocnictwach i ustawy o rozwiązaniu pruskiej Rady Państwa. Potem przeniesiono go do niemieckiego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.
- Globke zyskał reputację jako ekspert w sprawach rasowych. Napisał drugie rozporządzenie o wdrożeniu ustawy o zmianie nazwisk i imion (niem. Zweite Verordnung zur Durchführung des Gesetzes über die Änderung von Familiennamen und Vornamen).
- Ustawy i przepisy, nad którymi pracował Globke w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, odegrały zasadniczą rolę w utorowaniu drogi do wprowadzenia norymberskich ustaw rasowych.
- W roku 1936 był współautorem komentarza do norymberskich ustaw rasowych.
- W czasie II wojny światowej Globke odegrał zasadniczą rolę w przeniesieniu nazistowskich praw związanych z holokaustem na terytoria okupowane w całej Europie.

- W powojennych Niemczech Globke stał się szarą eminencją w otoczeniu pierwszego powojennego kanclerza Republiki Federalnej Niemiec, **Konrada Adenauera**. Ta rola zapewniła mu ogromny wpływ na kształt nowych Niemiec i na opracowywanie planów Brukselskiej Unii Europejskiej.

Göring, Hermann

(*1893 †1946)

Hermann Göring był jednym z czołowych nazistowskich polityków i szefem Planu Czteroletniego nadzorowanego przez IG Farben.

- Göring był synem komisarza I Rzeszy na Niemiecką Afrykę Południowo-Zachodnią (dziś Namibia).
- W I wojnie światowej, po początkowej walce w siłach niemieckich Niemiec, przeniósł się do niemieckich sił powietrznych. W roku 1917 został dowódcą eskadry powietrznej, a w roku 1918 komandorem eskadry myśliwców. Pod koniec I wojny światowej otrzymał stopień kapitana.
- W roku 1922 Göring, studiując historię i ekonomię w Monachium, poznał Adolfa Hitlera. Został dowódcą bojówek szturmowych SA (niem. Sturmabteilung). W roku 1928 został deputowanym do Reichstagu z ramienia partii nazistowskiej, a w trakcie drugiej kadencji zasiadania w parlamencie, został jego przewodniczącym. Zajmując to stanowisko, Göring odgrywał kluczową rolę w zburzeniu niemieckiej demokracji i ustanowieniu nazistowskiego reżimu.
- W roku 1933 Göring został ministrem lotnictwa nazistowskiej Rzeszy i otrzymał zadanie odbudowy niemieckich sił powietrznych. W związku z tym zadaniem, Hitler promował go najpierw na najwyższy istniejący stopień wojskowy – generała feldmarszałka (niem. Generalfeldmarschall), a w roku 1940, na mocy specjalnego dekretu, na nowo utworzony, jeszcze wyższy stopień wojskowy – marszałka Rzeszy (niem. Reichsmarschall).

- W roku 1936 Göring został mianowany komisarzem-pełnomocnikiem do spraw Planu Czteroletniego, który miał przygotować wojsko niemieckie do wojny w ciągu czterech lat. **Carl Krauch**, który starał się o tę posadę, miał później odegrać w nim kluczową rolę. Potem, przy sposobności uroczystości urodzinowej, Göring podziękował Hermannowi Schmitzowi, szefowi zarządu IG Farben, za polecenie mu **Carla Kraucha**.
- Göring w czasie pełnienia funkcji szefa Planu Czteroletniego odpowiadał za wyzysk ekonomiczny terenów okupowanych. To, że miliony ludzi zginęły z głodu, Göring uznał za „konieczne”.
- W roku 1940, mimo rozszerzenia Planu Czteroletniego Göringa, jego wpływy w nazistowskim reżimie malały. Hitler był z niego coraz mniej zadowolony, ponieważ uzależnił się od morfiny. W roku 1942 obowiązki związane z Planem Czteroletnim zostały w większości przejęte przez Ministerstwo Zbrojeń, na czele którego stał Albert Speer.
- Po zakończeniu wojny Göring został postawiony w stan oskarżenia przed Norymberskim Trybunałem do spraw Osądzenia Zbrodni Wojennych. W roku 1946 uznano go winnym uczestnictwa w planie czy spisku na rzecz zbrodni przeciw pokojowi poprzez zaplanowanie, rozpoczęcie i finansowe wspieranie wojen zaczepnych, zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości. Został skazany na śmierć przez powieszenie, ale na krótko przed egzekucją popełnił samobójstwo.

zu Guttenberg, Karl-Theodor (*1971)

Karl-Theodor zu Guttenberg pełni dziś funkcję ministra obrony Niemiec. Jest potomkiem starej niemieckiej arystokracji.

- Jego przodkiem był **Joachim von Ribbentrop**, nazistowski sekretarz stanu, który po II wojnie światowej został skazany na śmierć przez Trybunał w Norymberdze.

Heath, Edward

(*1916 †2005)

Edward Heath był premierem Wielkiej Brytanii w latach 1970-74. Za jego rządów, w styczniu 1973 r., Wielka Brytania przystąpiła do Brukselskiej Unii Europejskiej.

- Heath od dawna żywił pragnienie związania Wielkiej Brytanii z federacją europejską. W przemówieniu inauguracyjnym dostanie się do Izby Gmin, jakie wygłosił 26 czerwca 1950 r., otwarcie wezwał rząd do przystąpienia do Planu Schumana. Plan Schumana został przedstawiony przez ministra spraw zagranicznych Francji, Roberta Schumana zaledwie na miesiąc, nim Heath został członkiem brytyjskiego parlamentu. Plan bezpośrednio prowadził do powstania Brukselskiej Unii Europejskiej.
- Heath miał dobre relacje z elitą kartelu. Wspominał również o spotkaniu w 1980 r. z komisją trójstronną, której przewodniczył Rockefeller. Przyjaźnił się z prezesem i dyrektorem wykonawczym koncernu farmaceutycznego Glaxo, sir Austinem Bidem.
- Innym bliskim przyjacielem Heatha był Eric Roll, który później został baronem Roll of Ipsden i członkiem brytyjskiej Izby Lordów. Roll również często uczestniczył w spotkaniach klubu Bilderberg i był nawet członkiem jego wpływowych władz.
- Po tym, jak prezydent Francji, Charles de Gaulle odrzucił możliwość przystąpienia Wielkiej Brytanii do Brukselskiej Unii Europejskiej w latach 60., Heath zaprosił byłego nazistowskiego prawnika, Waltera Hallsteina, ówczesnego przewodniczącego Komisji Europejskiej, do Chequers, swojej letniej rezydencji. Ta wizyta była jedną z wielu, jakie Hallstein złożył w Chequers,

kiedy premierem był Heath. Poza kurtyną w dziesięcioleciu poprzedzającym wstąpienie Wielkiej Brytanii do Unii Europejskiej w roku 1973 Hallstein i Heath spotykali się przy różnych okazjach i blisko ze sobą współpracowali.

- Hallstein, podsumowując rolę Heatha w wydaniu Wielkiej Brytanii w ramiona Brukselskiej Unii Europejskiej, napisał nawet we wstępie do niemieckiego wydania książki Andrew Rotha, jaka ukazała się w 1973 r., pod tytułem „Edward Heath - Ein Mann für Europa”, że „Zwycięstwo w tej wojnie było w decydującym stopniu jego zasługą”.

Ilgner, Max

(*1899 †1966)

Max Ilgner był członkiem zarządu koncernu IG Farben i w istocie głównym łącznikiem między nazistowskimi władzami a koncernem IG Farben.

- Ilgner od urodzenia był związany z branżą chemiczną. Jego ojciec pracował w spółce BASF. Po pobycie w pruskiej szkole oficerskiej w Berlinie studiował chemię, prawo, metalurgię i ekonomię polityczną.
- W roku 1924 Ilgner zostaje szefem zaopatrzenia i pełnomocnikiem w firmie Castella, która jako pierwsza miała produkować leki chemioterapeutyczne.
- Kiedy Castella połączyła się z IG Farben, Ilgner został szefem głównego działu finansowego w Berlinie.
- W następnych latach Ilgner uruchomił system manipulowania nazistowskim rządem, który nazwano później „systemem Ilgnera”. W berlińskiej siedzibie koncernu IG Farben powołany został nowy dział, berliński „WN7” (dział ekonomii politycznej), którym kierował Ilgner. Do zadań działu należało utrzymywanie kontaktów z przedstawicielami władz.
- Dział ekonomiczny, mieszczący się w kierowanych przez Ilgnera biurach koncernu IG Farben, służył do szpiegowania dla faszystowskiego rządu w innych państwach. Z przekazywanych przez niego sprawozdań często korzystano w agencjach rządowych.
- Ilgner był nieodłączną częścią tak zwanego „Kręgu F”, do którego należeli czołowi przemysłowcy. Krąg F spotykał się w biurach Ilgnera i doradzał Josephowi Goebbelsowi, hitlerowskiemu

ministrowi propagandy, w sprawach dotyczących propagandy międzynarodowej w przemyśle niemieckim.

- W 1938 r. Max Ilgner otrzymał nominację na szefa przemysłu zbrojeniowego.
- Do zadań Maxa Ilgnera w berlińskich biurach IG Farben należało opracowanie strategii utworzenia ogólnoeuropejskiego makroregionu ekonomicznego. W związku z tym jako wiceprezes Ilgner był aktywnym przedstawicielem IG Farben na utworzonym w celu opanowania rynku środkowoeuropejskiego Środkowoeuropejskim Forum Biznesu, mającym reprezentować interesy niemieckiego przemysłu, banków i izb handlowych.
- Przed atakiem armii niemieckiej na Polskę Ilgner przedstawił rządowi niemieckiemu listę zakładów, jakie chciał przejąć na własność IG Farben. Ten proceder powtarzał się za każdym razem, kiedy Niemcy szykowali się do okupacji kolejnych krajów.
- Ilgner został aresztowany w 1945 r. przez wojsko amerykańskie i skazany na trzy lata więzienia za zbrodnie wojenne, zbrodnie przeciwko ludzkości poprzez plądrowanie i grabież okupowanych terytoriów oraz przejmowanie zakładów produkcyjnych.

Kohl, Helmut

(*1930)

Helmut Kohl był niemieckim kanclerzem, a zarazem pełnoetatowym lobbystą przemysłu farmaceutycznego.

- Po II wojnie światowej przemysł chemiczny i farmaceutyczny stale usiłował umieszczać na najwyższych stanowiskach rządowych przychylnych sobie polityków. Jednym z nich był właśnie Helmut Kohl.
- W latach 1959–69 Kohl był pełnoetatowym lobbystą przemysłu farmaceutycznego, działającym na rzecz Towarzystwa Przemysłu Chemicznego (niem. Verband der Chemischen Industrie).
- W roku 1969 Kohl został przewodniczącym landtagu Nadrenii-Palatynatu, w którym duże znaczenie ma przemysł farmaceutyczny.
- W roku 1962 Kohl w wyniku konstruktywnego wotum nieufności zdobył najwyższe stanowisko w rządzie federalnym, został kanclerzem. Kartel farmaceutyczny umożliwił Kohlowi ogromny awans ze zwyczajnego pracownika firmy BASF Kohl stał się kimś, kto mógł przechadzać się po głównych salonach władzy.
- Kohl pokazał, że bardzo zależy mu na zjednoczeniu Europy. Był jednym z głównych autorów Traktatu z Maastricht i euro. Miał znaczący wpływ na decyzję o lokalizacji głównej siedziby Europejskiego Banku Centralnego.
- Przez 16 lat Helmut Kohl, pełniąc funkcję kanclerza Republiki Federalnej Niemiec, promował globalne interesy polityczne kartelu farmaceutycznego.

- W czasie, gdy Kohl był kanclerzem, w roku 1995 wyszło na jaw, że jakiś handlarz bronią dokonywał niedeklarowanych wpłat na konto kierowanej przez Kohla Chrześcijańskiej Partii Demokratycznej (CDU). Skandal zaczął zataczać coraz szersze kręgi w listopadzie 1999 r., kiedy prokuratura w Augsburgu (Niemcy) wydała nakaz aresztowania byłego skarbnika CDU, którego oskarżono o unikanie podatków płacenia w związku z niezadeklarowaniem przez niego darowizny od lobbisty z branży zbrojeniowej. Śledczy odkryli również, że pieniądze nie pochodziły z wpłaty jednorazowej oraz że CDU od dawna korzysta z mechanizmu tajnych kont przeznaczonych na darowizny. Mimo to Helmut Kohl wielokrotnie wzbraniał się przed ujawnieniem darczyńców i wciąż nie wiadomo, ile milionów tak naprawdę CDU w ten sposób otrzymała.

Krauch, Carl

(*1887 †1968)

Carl Krauch był prezesem rady nadzorczej koncernu IG Farben.

- Carl Krauch studiował chemię, a w roku 1912 zaczął pracować dla firmy BASF. W 1922 r. został dyrektorem należącej do BASF-a fabryki amoniaku w Merseburgu.
- Carl Krauch studiował chemię, a w roku 1912 zaczął pracować dla firmy BASF. W 1922 r. został dyrektorem należącej do BASF-a fabryki amoniaku w Merseburgu.
- W roku 1929 Krauch został szefem nowego działu IG Farben, zajmującego się chemią wysokociśnieniową (niem. Hochdruck-Chemie), a roku 1934 członkiem zarządu koncernu IG Farben.
- Poza pracą szefa działu Chemii Wysokociśnieniowej, Krauch był również szefem jednostki o nazwie Vermittlungsstelle Wehrmacht, będącej łącznikiem między IG Farben a wojskiem niemieckim.
- W roku 1936 Krauch zostaje dyrektorem Działu Badań i Rozwoju w Urzędzie do spraw Planu Czteroletniego. Departament Planu Czteroletniego był agencją utworzoną przez rząd w celu przygotowania Niemiec do wojny w ciągu czterech lat. Przed utworzeniem departamentu Krauch czynnie lobbował na rzecz powstania Departamentu do spraw Mobilizacji Wojskowej.
- W roku 1938 został głównym agentem do specjalnych poruczeń Urzędu do spraw Planu Czteroletniego w dziedzinie wyrobów chemicznych. Najważniejszym obszarem jego zainteresowań było propagowanie stosowania w nadchodzącej wojnie produkowanych przez IG Farben gazów trujących.

- W roku 1939 Krauch otrzymał awans na dyrektora Departamentu Ekspansji Ekonomicznej, który był częścią Urzędu do spraw Planu Czteroletniego.
- W roku 1940 Krauch zastąpił Carla Boscha na stanowisku prezesa rady nadzorczej IG Farben. Jednak mimo nowej funkcji w IG Farben, pozostał czynnym pracownikiem Urzędu do spraw Planu Czteroletniego.
- W roku 1948 Krauch został skazany w Norymberdze na sześć lat więzienia za zbrodnie wojenne oraz za zbrodnie przeciwko ludzkości w związku z uczestnictwem w zmuszaniu ludzi do niewolniczej pracy i wywożeniem niewolniczej siły roboczej.
- Zwolniono go w roku 1950, a wówczas został członkiem rady nadzorczej Chemische Werke Hüls AG, jednej z firm powstałych po rozpadzie IG Farben.

Merkel, Angela

(*1954)

Angela Merkel w roku 2005 została kanclerzem Niemiec. Ma ściśle powiązania z lobby chemicznym.

- W latach 1973–78 Merkel studiowała fizykę na Uniwersytecie w Lipsku (Niemcy wschodnie). Później otrzymała doktorat za dysertację na temat chemii kwantowej. W latach 1978–1990 Merkel pracowała i studiowała w Centralnym Instytucie Chemii Fizycznej wschodniobrzeńskiej Akademii Nauk.
- Po zjednoczeniu Niemiec w roku 1990 Merkel została wybrana na posła do Bundestagu.
- W roku 1991 Merkel została ministrem do spraw kobiet i młodzieży w gabinecie **Helmuta Kohla**. W latach 1994–98 Merkel pełniła funkcję ministra środowiska i bezpieczeństwa nuklearnego. Utrzymywała bliskie relacje z **Helmutem Kohlem** i mówiło się o niej jako o jego dziewczynie (niem. Kohls Mädchen). W roku 2000 Merkel zastąpiła **Helmuta Kohla** na stanowisku szefa partii CDU.
- W roku 2005 Merkel została kanclerzem Niemiec. W przemówieniu, jakie wygłosiła na krótko przed własnym wyborem, powiedziała: „Lud Niemiec w przyszłości nie ma prawa do demokracji i gospodarki wolnorynkowej!” Było jasne, że popierają ją przedstawiciele kartelu.
- Jednym z jej bliskich doradców jest dyrektor wykonawczy spółki BASF, Jürgen Hambrecht. W czasie II wojny światowej BASF był częścią kartelu IG Farben.

Oettinger, Günther

(*1953)

Günther Oettinger w roku 2010 został unijnym komisarzem do spraw energii.

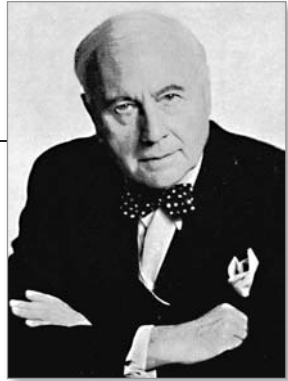
- W roku 1972 Oettinger rozpoczął studia prawnicze i ekonomiczne na Uniwersytecie w Tybindze. Od roku 1984 pracował jako prawnik w Ditzingen.
- Jego kariera polityczna rozpoczęła się w roku 1983, kiedy został przewodniczącym Unii Młodych (niem. Junge Union), organizacji młodzieżowej rządzącej partii konserwatywnej, w swoim macierzystym regionie, Badenii-Wirtembergii.
- W tym czasie Oettinger założył Andenpakt. Andenpakt był nieformalnym stowarzyszeniem polityków, do którego należeli między innymi przewodniczący landtagu Hesji, Roland Koch i Dolnej Saksonii, Christian Wulff byli ministrowie Matthias Wismann i Franz-Josef Jung, deputowany do europarlamentu, Elmar Brok i były przewodniczący Parlamentu Europejskiego, Hans-Gerd Pöttering.
- W roku 2005 Oettinger został przewodniczącym landtagu Badenii-Wirtembergii. Pełniąc tę funkcję, wygłosił mowę pochwalną, w której wysławiał jednego ze swych poprzedników – nazistowskiego prawnika, Hansa Filbingera. Oettinger, zamiast przedstawiać go jako nazistowskiego zbrodniarza, którym przecież był, próbował zrobić z niego przeciwnika nazistowskiego reżimu.
- Mimo czynionych przez Oettingera widocznych prób wybielenia nazistowskiej przeszłości Filbingera, Angela Merkel chciała nominować na komisarza Unii Europejskiej właśnie jego, przez co w 2010 r. został on unijnym komisarzem do spraw energii. Tymczasem – i nie jest to chyba dużym zaskoczeniem – Oettinger jest również ostro krytykowany za brak doświadczenia w polityce europejskiej i kwestiach dotyczących światowej energetyki.

Dalsze informacje: **GB5GT422**

Ophüls, Carl Friedrich

(*1895 †1970)

Carl Friedrich Ophüls był niemieckim prawnikiem.

- Przed rozpoczęciem pracy w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Niemiec w 1923 r. Ophüls studiował ekonomię i prawo.
- W latach 1925–31 Ophüls pracował w Ambasadzie Niemieckiej w Londynie.
- Po przejściu władzy przez nazistów Ophüls pracował jako sędzia prawa patentowego i prezes sądu rejonowego we Frankfurcie (Niemcy).
- W roku 1942 otrzymał posadę wykładowcy na Uniwersytecie we Frankfurcie.
- Po wojnie Ophüls został doradcą prawnym rządu niemieckiego w kwestiach integracji europejskiej. W latach 1955–58 był ambasadorem Niemiec w Belgii.

Ortoli, François-Xavier

(*1925 †2007)

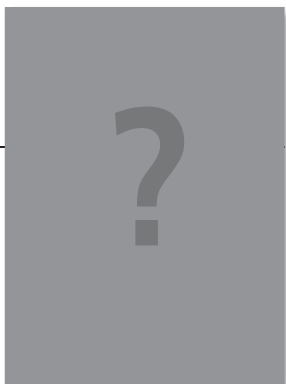
François-Xavier Ortoli był przewodniczącym Komisji Europejskiej w latach 1973–77 i unijnym komisarzem w latach 1977–84.

- W roku 1968 Ortoli został ministrem gospodarki i finansów Francji. W latach 1969–72 był ministrem rozwoju przemysłu i nauki.
- W roku 1973 Ortoli został przewodniczącym Komisji Europejskiej i był nim do roku 1977. W kolejnej kadencji, kiedy przewodniczącym Komisji był Roy Jenkins, Ortoli był unijnym komisarzem do spraw gospodarki i finansów.
- W roku 1983 Ortoli uczestniczył w pierwszym w historii posiedzeniu „Europejskiego Okrągłego Stołu do spraw Przemysłu”, wpływowej grupy interesów, w której skład wchodził między innymi wysocy rangą przedstawiciele potentatów w branży chemicznej, petrochemicznej i farmaceutycznej. Wśród uczestników tego posiedzenia znaleźli się wysocy rangą przedstawiciele spółki petrochemicznej Shell, spółki chemiczno-farmaceutycznej Ciba-Geigy oraz spółki chemicznej ICI.
- W roku 1984, zaraz po zakończeniu ostatniej kadencji w Komisji Europejskiej, Ortoli został prezesem francuskiej spółki petrochemicznej, Total.

Reithinger, Anton

(*1898 - ?)

Anton Reithinger był szefem Działu Polityczno-Gospodarczego koncernu IG Farben w Berlinie. Kierowany przez niego dział zajmował się szpiegowaniem dla nazistowskiego rządu w innych krajach, a z jego sprawozdań intensywnie korzystały różne instytucje nazistowskiej władzy.

- Anton Reithinger był dyrektorem Działu Polityczno-Gospodarczego (niem. Volkswirtschaftliche Abteilung – Vowi) koncernu IG Farben, mieszczącego się w berlińskiej siedzibie kartelu – NW7.
- Kierowany przez Reithingera dział zajmował się szpiegowaniem dla nazistowskiego rządu w innych krajach. Ze sporządzanych w nim sprawozdań intensywnie korzystały różne instytucje nazistowskiej władzy, dlatego było w nich mnóstwo miejsca na manipulację.

von Ribbentrop, Joachim

(*1893 †1946)

Joachim von Ribbentrop był ministrem spraw zagranicznych Niemiec w latach 1938–45. Skazany zbrodniarz wojenny. Został powieszony w 1946 r. po procesie przed Trybunałem w Norymberdze.

- Po udziale I wojnie światowej, w trakcie którego dosłużył się stopnia porucznika, Ribbentrop został przedstawicielem handlowym francuskiej spółki winiarsko-likiewniczej. W roku 1920 ożenił się z Anną Elisabeth Henkell, córką Ottona Henkella, bogatego szefa przedsiębiorstwa produkującego szampany, Henkell & Co. W latach 20. spółka importowo-eksportowa Ribbentropa była jedną z największych firm tego typu w Niemczech.
- Ribbentrop spotkał Adolfa Hitlera pod koniec lat 20., a w roku 1932 wstąpił do partii nazistowskiej. Potem pomagał nawiązywać kontakty między nazistami a innymi wpływowymi osobistościami.
- Po przejęciu władzy przez Hitlera Ribbentrop został doradcą partii nazistowskiej w kwestiach polityki zagranicznej. Później został ministrem, ambasadorem i pełnomocnikiem Rzeszy w Large. To stanowisko piastował w latach 1935–36. Po dwóch latach pełnienia funkcji niemieckiego ambasadora w Londynie, w roku 1938 został ministrem spraw zagranicznych Niemiec.
- Ribbentrop był głównym twórcą antybrytyjskiej fobii Hitlera i niemieckiego rządu. W roku 1939 odegrał kluczową rolę w negocjacjach dotyczących niemiecko-sowieckiego paktu o nieagresji.

- Po udanym zajęciu Francji i innych krajów Europy Zachodniej kierowane przez Ribbentropa Ministerstwo Spraw Zagranicznych przejęło odpowiedzialność za „rozwiązanie kwestii żydowskiej” na podbitych terytoriach. Ribbentrop brał czynny udział w zorganizowanym ludobójstwie na żydach z tych krajów, a w roku 1943 za swoje działania w tej kwestii otrzymał od Adolfa Hitlera nagrodę w wysokości miliona marek.
- Aresztowano go w roku 1945 i w procesie toczącym się przed Trybunałem w Norymberdze uznano winnym zbrodni przeciwko pokojowi, planowania wojny zaczepnej, zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości. W październiku 1946 r. został skazany na śmierć i powieszony.

Sarkozy, Nicolas

(*1955)

Nicolas Sarkozy od 2007 r. jest prezydentem Francji.

- Sarkozy studiował prawo cywilne i korporacyjne na paryskim uniwersytecie, Université de Paris X w Nanterre. Później pracował jako prawnik, specjalizujący się w prawie korporacyjnym i rodzinnym. Jednym z jego klientów był Silvio Berlusconi, włoski premier i magnat medialny.
- Kariera polityczna Sarkozyego rozpoczęła się w roku 1982, kiedy został burmistrzem Neuilly-sur-Seine, jednej z najbogatszych gmin we Francji. Pozostawał na tym stanowisku do 2002 r.
- W roku 2002 Sarkozy został ministrem spraw wewnętrznych Francji. W czasie swego urzędowania wymusił mariaż między francuskim karłem farmaceutycznym, Sanofi a szwajcarsko-niemieckim gigantem tej branży, Aventis/Hoechst. W latach 2004–2005 Sarkozy był ministrem finansów Francji, po czym, w latach 2005–2007, po raz kolejny ministrem spraw wewnętrznych.
- W roku 2006 Sarkozy ogłosił plan ubiegania się o prezydenturę. W trakcie dzielącej społeczeństwo kampanii wyborczej, próbując wystraszyć zwykłych obywateli Francji, Sarkozy ostro krytykował cudzoziemców i imigrantów. Posunął się nawet do tego, że nazwał niepochozącą z Francji młodzież mieszkającą na przedmieściach Paryża „mętami społecznymi”, rozmyślnie zaostrażając klimat polityczny i przedstawiając siebie jako kandydata reprezentującego „prawo i porządek”.

Dalsze informacje: **GB5NS721**

Sölter, Arno

(*1911 †1987)

Arno Sölter był wielkim orędownikiem nazistowskiej teorii makroregionu.

- Sölter był szefem oficjalnego nazistowskiego Centralnego Instytutu Badań nad Narodowym Ładem Gospodarczym i Gospodarką Makroregionalną.
- W roku 1941 Sölter opisał plan kształtu gospodarczego Europy pod kontrolą nazistów w znaczącej książce pod tytułem „Kartel makroregionalny” (niem. „Das Großraum-Kartell”).
- Po II wojnie światowej Sölter pracował w niemieckiej przemysłowej grupie lobbingowej (niem. Bundesverband der Industrie – BDI).

Sutherland, Peter

(*1946)

Peter Sutherland był komisarzem unijnym w latach 1965–89. Zasiadał w kilku zarządach wartych wiele miliardów dolarów międzynarodowych korporacjach, w tym w spółce petrochemicznej BP.

- Sutherland studiował prawo na Uniwersytecie w Dublinie. W roku 1982 został prokuratorem generalnym Irlandii.
- W roku 1985 wszedł w skład Komisji Europejskiej jako komisarz do spraw polityki konkurencji. W roku 1990, po zakończeniu kadencji, wszedł w skład zarządu spółki petrochemicznej BP. W roku 1997 został prezesem zarządu tego koncernu.
- W roku 1992 Sutherland, będąc w zarządzie BP, został przewodniczącym komisji, która informowała Komisję Europejską o sytuacji na tak zwanym „rynku wewnętrznym” Unii Europejskiej.
- W roku 1995 został dyrektorem generalnym Światowej Organizacji Handlu. W roku 2007 Sutherland, mimo zajmowania stanowiska prezesa w BP, został doradcą do spraw energii i zmian klimatycznych przy Komisji Europejskiej, której przewodniczył Barroso.
- Oprócz tego, że Sutherland jest prezesem zarządu BP, jest również prezesem Goldman Sachs International. Był również dyrektorem Royal Bank of Scotland oraz członkiem zarządu międzynarodowej korporacji inżynierskiej ABB.
- Sutherland jest również członkiem kierownictwa klubu Bilderberg. Jest też prezesem finansowanej przez Rockefellera komisji trójstronnej na Europę, która składa się z elity przywódców ze świata biznesu, mediów, nauki, polityki i organizacji pozarządowych z Japonii, Europy i Ameryki Północnej.

Dalsze informacje: **GB5PS961**

ter Meer, Fritz

(*1884 †1967)

Fritz ter Meer był członkiem zarządu IG Farben. Został skazany za zbrodnie wojenne.

- Ter Meer studiował chemię i prawo we Francji i w Niemczech, a potem pracował w przedsiębiorstwie chemicznym należącym do jego ojca – Dr. E. ter Meer & Cie. W 1925 r. spółka ta połączyła się z IG Farben.
- Ter Meer w roku 1925 został członkiem zarządu IG Farben i pozostał w niej do 1945 r. Był również członkiem zespołu roboczego i zespołu technicznego tego koncernu.
- Ter Meer był dyrektorem wydziału II niemieckiego ministerstwa wojny.
- W roku 1939 przekonał szefa niemieckiej Agencji do spraw Uzbrojenia do użycia gazu trującego produkowanego przez IG Farben – tabunu.
- Od 1941 roku Ter Meer odpowiadał za budowę i pracę zakładów IG Farben w obozie koncentracyjnym w Auschwitz.
- W roku 1943 Ter Meer został głównym pełnomocnikiem na Włochy, ministrem Rzeszy do spraw uzbrojenia i produkcji wojennej.

- Ter Meer został aresztowany w 1945 r. i został postawiony przed sądem w procesie toczącym się przed Trybunałem w Norymberdze przeciwko IG Farben. Uznano go winnym zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości w postaci plądrowania i grabieży na terytoriach okupowanych, przejmowania zakładów i uczestniczenia w zmuszaniu do niewolniczej pracy i wywożenia na roboty przymusowe. Został skazany na siedem lat, ale zwolniono go już w roku 1950.
- W roku 1952 Ter Meer został członkiem rady nadzorczej firmy Bayer.
- W czasie norymberskiego procesu przeciwko kartelowi IG Farben obrońca Fritza ter Meera podkreślał, że pragnienia jego klienta w dużej mierze ukształtowała koncepcja obszaru gospodarczego obejmującego całą Europę.

Wurster, Carl

(*1900 †1974)

Carl Wurster pracował w koncernie IG Farben i Degesch. Jest jedną z osób odpowiedzialnych za produkcję gazu trującego cyklonu B.

- Wurster studiował chemię, a w roku 1924 zaczął pracę w spółce BASF. W roku 1925 zaczął pracę w Dziale Chemii Nieorganicznej IG Farben.
- W roku 1934 Wurster został dyrektorem Działu Chemii Nieorganicznej IG Farben.
- Wurster był również członkiem zarządu należącej do IG Farben spółki Degesch, producenta cyklonu B, gazu stosowanego w komorach gazowych w obozie Auschwitz.
- W 1952 r. Wurster został dyrektorem wykonawczym zrestrukturizowanej spółki BASF.

